

Hoofdstuk 1

Zita

Wat ga ik nu in godsnaam beginnen? Ik kijk nog eens naar de mail om er zeker van te zijn dat ik het wel goed gelezen heb. Maar of ik het nu één keer lees, of vijfhonderd keer, er staan nog steeds dezelfde woorden. Brian Wilckens zal niet langer aanwezig zijn op de benefietdag die ik georganiseerd heb.

‘Fuck!’ vloek ik hardop.

Brian Wilckens is een megaberoemde toptennisser die had toegezegd om op de benefietdag een tennisles te geven aan de kinderen die ik voor die dag heb uitgenodigd. Hij is degene die de dag speciaal zou moeten maken en nu... nu ben ik terug bij af. Geen topvedette, geen geslaagd benefiet, geen triomf voor mij. Ik zie de teleurgestelde blik van al die kinderen al voor me.

Dus exact wat mijn moeder voorspeld had.

Ik plaats mijn ellebogen op het bureau en laat mijn hoofd in mijn handen rusten. Met mijn vingers streel ik kleine cirkeltjes over mijn slapen, want ik voel een hoofdpijn opkomen. Hoe kan ik dit oplossen in zo korte tijd? Ik adem nog eens diep in door mijn neus en laat mijn handen weer zakken.

Met een zucht grijp ik naar het toetsenbord, er is maar een iemand die me nu kan helpen. Ik stuur een mailtje naar Amélie, mijn beste vriendin. Ze is dokter in het plaatselijke ziekenhuis hier, en ik weet dat ze haar mobiel niet altijd bij zich heeft, dus ik heb de gewoonte haar een mailtje te sturen als er wat is. Ze belt me dan zodra ze het gelezen heeft. In een paar korte zinnen

vertel ik haar wat er aan de hand is.

Ik klik op 'Verzenden' en duw het toetsenbord met een gefrustreerde kreun weg. Het enige wat ik kan doen nu, is wachten tot ze me belt. Ik mag dit niet verpesten. Mijn moeder had me gezegd dat ik het veel te groots zag en dat dat er gegarandeerd voor zou zorgen dat er iets misliep. En als er nu iets is wat ik nog meer haat dan dat het effectief misloopt, dan is het dat mijn moeder gelijk heeft.

Ik kan me nu al inbeelden hoe ons gesprek zal gaan.

Ik had het je nog zo gezegd, Zita, maar in plaats van naar me te luisteren moest je het weer beter weten, en raad eens wie nu alles mag oplossen? Juist ja, ik.

Mijn moeder is een fantastische dame, maar soms, echt heel soms, haat ik haar. Zeker als ze zo tegen me doet en praat. Ik zie al voor me hoe haar lippen zullen samentrekken als ze naar me kijkt en hoe ze dan in een razend tempo zal praten. Toen ik hier pas begon te werken vertelde ze me verhalen over hoe erg het was om haar vader, mijn grootvader, als baas te hebben, maar niemand van ons gezin heeft haar al durven vertellen dat zij minstens even erg is als hij. Misschien zelfs erger. Ze kan zo moeilijk de dingen uit de galerie loslaten. Mijn vader is het intussen gewend en grijnst altijd naar me als ze opnieuw over alle details begint te vitten als ik bij hen kom eten.

Want dat is een traditie die niet verbroken mag worden. Elke zondagavond, zonder enige uitzondering, worden ik en mijn tweelingzus Yara verwacht voor het avondeten. Zij en ik hebben altijd al een hechte band gehad. Yara is de slimste van ons beiden; zij heeft vanaf het begin duidelijk gemaakt dat ze niet voor de galerie wilde werken, maar haar eigen weg wilde gaan. Ze is nu juf en is maar wat blij dat ze niet bij onze moeder in dienst is als ze al mijn verhalen hoort.

Mijn mobiel gaat over en ik neem meteen op als ik Amélie's foto op mijn scherm zie verschijnen. 'Amélie, wat moet ik nu

doen?’ Ik kan de wanhoop in mijn stem horen, maar bij Amélie ben ik altijd gewoon mezelf, voor haar hoef ik me niet sterk te houden.

‘Rustig, we bedenken wel iets. Weet je nog wat je moeder zei over haar eerste benefiet? Dat ging ook niet bepaald over rozen.’

Ik zucht, ik weet dat ze gelijk heeft. Mams vertelt nog vaak over hoe haar eerste benefiet in het honderd liep en hoe ze door haar vader verplicht werd om samen te werken met mijn papa. En hoe erg ze er ook op tegen was, zo is ze verliefd op hem geworden. De rest is geschiedenis, zoals ze zeggen.

‘Nee, dat is zo. Maar zij heeft er wel mijn vader aan overgehouden. Laten we hopen dat mijn prince charming ook komt opdagen op dit benefiet, dan was het op zijn minst de moeite waard.’

Amélie gniffelt. ‘Morgen is een nieuwe dag, Zita. We lossen dit op.’

Ik ben blij dat zij me toch een beetje kan opbeuren. Want eerlijk? Ik heb geen idee hoe ik dit ooit zal kunnen oplossen. ‘Oké, oké. Zie ik je donderdag?’

‘Absoluut,’ zegt Amélie met een lach in haar stem.

Donderdag is onze vaste dag dat we samen lunchen in een bistrotje niet zo ver van het ziekenhuis waar Amélie werkt. Ik leg mijn mobiel terug op het bureau en probeer me te focussen op alle andere dingen die nog dienen te gebeuren voor het benefiet. Want ik wil echt koste wat kost aan mijn moeder bewijzen dat ik dit kan. Dan zal ze misschien een stapje opzietten, zoals mijn vader haar al zo lang vraagt. Ik werk nu al vier jaar in de galerie en ik weet dat ik er klaar voor ben om meer op de voorgrond te treden.

Ik neem nog een diepe hap lucht in de hoop zo wat nieuwe moed in te ademen. Ik open de contactenlijst in mijn mailbox en verzend een mailtje naar elke mogelijke bekendheid. Nu is

het alleen maar te hopen dat een van hen nog een plaatsje vrij heeft om op het benefiet te komen helpen.

Want als ik niemand vind, dan ben ik echt de klos.

Amélie komt de bistro binnengelopen alsof de duivel haar op de hielen zit. Ze zou toch moeten weten dat ik het gewend ben dat ze altijd te laat is op onze afspraakjes.

‘Sorry, sorry, ik heb mijn best gedaan maar mijn afspraken liepen uit,’ prevelt ze hijgend.

Ik schenk haar een grote, alwetende lach. ‘Uh-huh.’

We schieten beiden in de lach. Ze neemt plaats op de stoel tegenover me en steekt meteen van wal: ‘En heb je al een nieuwe ster gevonden voor je benefietactie?’

Ik schud fors mijn hoofd. ‘Nee, ik heb alle connecties aangesproken die ik kende, maar er is niemand die zich op deze korte termijn nog kan vrijmaken. Als ik deze week niemand meer vind, dan moeten we het annuleren.’ Ik leg mijn voorhoofd op de tafel en schud zachtjes heen en weer. Als ik mijn hoofd weer optil, zie ik dat Amélie me aankijkt.

Ze leunt een beetje naar voren en spreekt me toe met zachte stem, zoals een moeder die een kind gerust wil stellen. Ze legt haar hand op de mijne en knijpt er licht in terwijl ze sussend zegt: ‘Nog niet opgeven, Zita. Ik weet dat jij er altijd in slaagt om een oplossing te vinden, dat zal deze keer niet anders zijn.’

De ober komt aan onze tafel en we bestellen allebei spaghetti. Als de ober weggaat, kijk ik Amélie weer aan. Ik wil voor even tjes niet denken aan de problemen die op me wachten. Maar ik wil wel alles weten over haar ontmoeting met Oliver Prins, de bekende voetbalspits. ‘Vertel me nu alles over die hete spits die bij je langskwam.’

Amélie opent haar mond een paar keer maar weet blijkbaar

niet wat ze moet zeggen. Ze wrijft met haar handen over haar benen en ontwijkt mijn blik. Ik heb haar nog nooit zo onder de indruk van een man gezien, dus dit gaat leuk worden.

Ik herinner me nog goed de dronken nacht dat ze me alles vertelde over waarom ze niet aan relaties doet. Ze is bang om een relatie aan te gaan en vindt seks saai en overbodig. Nou, op dat vlak konden we geen grotere tegenpolen zijn, want als er iets is wat ik niet vind, dan is het wel dat seks saai is. En al zeker niet overbodig. Dat ze geen relatie aangaat, daar geef ik haar gelijk in. Ik bedoel, waarom zou je je binden aan een man als er zoveel zijn? Ik vergelijk het graag met een grote mand snoepjes. Hoe kan je nu zeker weten welke je het liefste eet tot je er meerdere geproefd hebt?

Of althans, dat is wat ik iedereen vertel, de waarheid is veel ingewikkelder dan dat. In werkelijkheid heb ik mijn favoriete snoepje namelijk al gevonden, en sindsdien smaken de andere snoepjes niet zo lekker meer. Iedereen heeft een zwak voor een bepaalde smaak. Een zoetheid die je niet kan weerstaan, zo ook ik. En als je eenmaal aan een bepaalde smaak gewend bent... nou, dan is het heel moeilijk om die te evenaren. Het heeft me een beetje in een situatie gewrongen waar ik liever niet in zat, maar soms gaat het leven een kant op en heb je geen andere keuze dan te zien waar je pad naartoe gaat. Maar daar wil ik nu niet aan denken. Nu wil ik alles weten over hoe die spits ervoor gezorgd heeft dat mijn anders zo nuchtere vriendin opeens helemaal van streek is over een man.

Ik richt mijn blik weer op Amélie. Ze bijt op haar lip en schraapt dan haar keel voor ze me aankijkt. 'Hij was vrijdag op controle in het ziekenhuis.'

'Wat?' gil ik. 'En dat zeg je nu pas? Vertel me alles.'

Amélie kijkt als een hert dat gevangen zit in het licht van de koplampen van een naderende auto. Ze probeert mijn blik te ontwijken en plukt zenuwachtig aan haar nagels. Ik wil net

aandringen om te weten wat er gebeurd is, als de ober aan onze tafel verschijnt met twee drankjes.

‘Deze drankjes zijn van de heren daar,’ zegt hij, wijzend naar een tafel aan de andere kant van het bistrootje.

Aan de tafel zitten twee knappe mannen. De ene herken ik meteen als Oliver Prins, aangezien ik hem heb gegoogeld nadat Amélie me over hem vertelde. De andere kerel kijkt naar me en onze blikken haken zich in elkaar vast. Mijn mond wordt droog door de spanning die opeens in de lucht knettert. Ik moet mezelf eraan herinneren om te slikken.

Wat gebeurt hier?

Zijn blik dwaalt schaamteloos over mijn lichaam en ik bekijk hem net zo aandachtig. Hij heeft kastanjebruin haar, waarvan een kleine lok over zijn voorhoofd valt. Hij brengt zijn hand naar boven en streelt de losse lok naar achteren. Zijn mosgroene ogen staren me zo intens aan dat ik een warme blos over mijn wangen voel kruipen.

Get a grip, Zita!

Ik reageer nooit zo op een man. Of nou ja, bijna nooit. Wat moet ik hier nu mee beginnen? Waarom is het hier opeens zo warm? Ik zie zijn mond krullen in een arrogante grijns. Shit! Hij weet precies welk effect hij op mij heeft. Hij is het type man dat ik ten koste van alles probeer te vermijden. Ik mag dan van seks houden, hij is duidelijk een player; waarschijnlijk laat hij voor elke verovering een tattoo bijzetten. En aan de tattoos op zijn arm te zien heeft hij al heel wat veroveringen op zijn kerfstok staan. Absoluut zeker het type man dat ik niet zoek. Ik heb sowieso wel even mijn buik vol van mannen, na mijn laatste avontuur. En bovendien moet ik me nu focussen op het benefiet. Ik verbreek het oogcontact en richt me op Amélie.

Ik kan het zweet zien parelen op haar voorhoofd en zie hoe ze hardnekkig probeert om niet naar hem te kijken. God, wat

ga ik hier van smullen. Ik probeer haar al een hele tijd aan het daten te krijgen, of haar op zijn minst over te halen tot een onenightstand, maar ze is zo koppig als de pest.

Tijd om wat olie op dat vuur te gooien. Deze kans ga ik niet elke dag krijgen. ‘*Holy hell*, op tv ziet hij er al knap uit, maar wauw,’ zeg ik iets luider dan strikt noodzakelijk.

‘Zita, sst, iedereen kan je horen,’ sist Amélie. Ik zie hoe haar lip trilt en ze balt haar handen tot vuisten. Ze kijkt angstig om ons heen in de hoop dat niemand naar ons kijkt. Alsof mij dat wat kan schelen.

‘Wat, alsof ze zelf geen ogen in hun hoofd hebben.’ Ik kijk naar de dame die aan de tafel naast ons zit. ‘Geef nu toe, dat zijn twee prachtexemplaren.’

De dame knikt, maar bloost als haar man zijn keel schraapt. We lachen om haar reactie.

Amélie kijkt vlug even over haar schouder naar de tafel waar de mannen nog zitten, maar draait haar hoofd dan meteen weer terug. Ik kijk over haar schouder en zie Oliver lachen en iets mompelen tegen zijn vriend. Hij knikt en ze gaan allebei staan. Oliver pakt de krukken die tegen de vensterbank stonden en baant zich dan met zijn vriend een weg onze kant op. O shit, ik mocht dan wel willen dat Oliver hierheen kwam, ik had er niet bij stilgestaan dat zijn knappe vriend dan ook mee zou komen. Ik moet nu gewoon duidelijk maken dat hij geen invloed op mij heeft. Dat kan niet zo moeilijk zijn, toch?

Als ze bij onze tafel aankomen heeft Oliver alleen maar aandacht voor Amélie, maar ik kan de warme blik van zijn vriend over mijn hele lijf voelen gaan.

‘Hoi,’ zegt Oliver en ik zie hoe Amélie siddert door het geluid van zijn stem. ‘Is het goed als Mauro en ik erbij komen zitten?’

Amélie kijkt naar de tafel zonder ook maar te erkennen dat ze hem gehoord heeft. Mijn innerlijke godin maakt een vreug-

dedansje en haalt haar pomponnetjes tevoorschijn. Ik ben het aan mezelf en Amélie verschuldigd om Oliver te helpen. Ik heb haar nog nooit zo gezien, dus ik ben er zeker van dat hij haar kan doen inzien dat seks echt niet saai is. En als ik mijn blik over Oliver laat dwalen, dan zegt iets me dat hij de klus meer dan goed zal doen.

Als ik wegstap van Oliver, zie ik dat zijn vriend me met opgetrokken wenkbrauw aankijkt. Waarom doet dat meer met me dan ik ooit luidop zal toegeven? Ik rol met mijn ogen naar hem in een poging mijn reactie op hem te maskeren, voor ik me weer op Oliver richt.

‘Absoluut,’ zeg ik overdreven vrolijk. ‘We schuiven wel wat op.’

Amélies ogen schieten vuur. Ze knijpt ze tot spleetjes en stuurt me een mentale storm met scheldwoorden. We zijn al jaren vriendinnen dus ik weet maar al te goed wat ze me nu allemaal zou zeggen.

Ze herpakt zich en schuift een beetje opzij op het bankje om plaats te maken. Haar ogen worden groot als niet ik, maar Oliver naast haar gaat zitten. Mijn aandacht is zo gefocust op Amélie dat ik pas merk dat de andere man naast mij is komen zitten als ik zijn aanwezigheid naast me voel. Zijn unieke, muskusachtige geur dringt mijn neusgaten binnen en verwarmt mijn hele lijf.

De laatste keer dat een man dit effect op me had bij de eerste ontmoeting was... *Nee, Zita, aan hem gaan we nu niet denken.* Ik slik de nare herinnering aan hém weg en verman me voor ik me omdraai en hem aankijk. Van ver zagen zijn groene ogen er al intens uit, maar nu hij vlak naast me zit voelt het alsof hij door me heen kan kijken. Er fonkelt iets ondeugends in. Hij steekt zijn hand naar me uit.

‘Hoi, ik ben Mauro,’ stelt hij zichzelf voor. Zijn diepe stem zorgt ervoor dat mijn maag een salto maakt. De klank resoneert door

mijn hele lijf en de haartjes op mijn armen gaan overeind staan.

Ik neem zijn hand aan en probeer niet te laten merken wat die aanraking met me doet, ondanks het feit dat ik er zeker van ben dat hij het ook gevoeld heeft. Ik kijk hem recht in de ogen zonder te knippen en schenk hem een grote lach. 'Aangenaam, ik ben Zita.' Ik laat mijn blik schaamteloos over zijn gespierde armen en tattoos gaan. Ik heb zijn hand nog steeds vast als ik vraag: 'Ben je ook een voetballer?'

Hij lacht en mijn blik dwaalt meteen af naar zijn volle rode lippen. Mijn god, die zouden dodelijk kunnen zijn. Beelden flitsen door mijn hoofd van wat die mond allemaal zou kunnen doen. Me kussend, likkend in de plooi van mijn nek, om dan verder naar beneden af te dwalen en een van mijn tepels te verwennen. Een rilling loopt over mijn hele lijf. Ik knijp mijn ogen even dicht, schud met mijn hoofd en probeer hem dan zo onaangedaan mogelijk aan te kijken.

De grijns op zijn gezicht zegt me dat ik het helemaal niet kan verbergen. Shit! Ik moet opletten dat ik hem niet het verkeerde beeld geef. No way dat ik zijn volgende verovering ben. Hij is te intens, nu al. Hij geeft me ook het gevoel dat hij me kan lezen en dat is een van de belangrijkste redenen dat ik hem moet ontlopen.

Er is maar één logische verklaring waarom ik zo op hem reageer. Door al de drukte van het benefiet en mijn afspraak met mezelf om niet langer met hém af te spreken ben ik gewoon zo *horny as hell*. Ik voel het verlangen al door me heen stromen als ik eraan denk hoe leuk het zou zijn om weer eens goeie seks te hebben. En dan bedoel ik écht goeie seks, niet zo'n vluggertje van een paar minuten. Nee, iemand die echt zijn tijd neemt om me te verwennen en die mijn wereld op zijn kop zet. Mauro hier ziet eruit als iemand die van wanten weet. En we kunnen wel stellen dat het al lang geleden is dat iemand hoge punten scoorde op mijn Zita-meter.